

Arrest

nr. 186 437 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 februari 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 10 maart 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) verzocht op 21 maart 2016, gelet op artikel 12, lid 4, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de

lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III verordening) de Nederlandse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. De Nederlandse autoriteiten willigden op 10 mei 2016 het overnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 7 juli 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / (...), die

verklaart te heten:

naam: K.(...)

voornaam: L.(...) M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kenia

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Kenia verklaart te zijn, vroeg op 10.03.2015 asiel in België. Hij legde geen documenten voor. Een onderzoek via de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene op 07.10.2015 een visum aanvraag bij de Nederlandse consulaire diensten in Kenia en dat het visum werd verstrekt.

De betrokkene werd gehoord op 10.03.2016 en verklaarde dat hij op 09.02.2016 van Kenia via Ethiopië naar België vloog met zijn paspoort, dat was voorzien van een visum. Volgens de betrokkene zorgde de smokkelaar voor het visum.

De Nederlandse instanties deelden op 14.03.2016 dat ze de betrokkene op 12.10.2015 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van dertig dagen tussen 22.10.2015 en 06.12.2015.

Op 21.03.2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 10.05.2016 instemden met ons verzoek en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde dat hij niet koos voor België, maar door de smokkelaar naar België werd gebracht. Hij verklaarde dat hij graag in België wil blijven.

Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de loutere wens in België te kunnen blijven onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We benadrukken verder dat de betrokkene specifiek met betrekking tot behandeling of omstandigheden van opvang geen redenen aanvoerde die volgens hem verzet tegen een behandeling van zijn verzoek door de Nederlandse instanties rechtvaardigen of zouden wijzen op een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Nederlandse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

De Nederlandse instanties stemden op 10.05.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek voor internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Nederland bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Nederlandse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Nederland en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

We merken op dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

De Nederlandse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Nederland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database ((Steven Ammeraal, Frank Broekhof & Angelina Van Kampen; "Asylum Information Database - National Country Report - The Netherlands", up-to-date tot 30.09.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier)) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Nederland worden overgedragen en die voorafgaand geen asiel vroegen in Nederland geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §3). Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

De Nederlandse autoriteiten zullen, zoals reeds opgemerkt, tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Nederlandse instanties.

(...)”

1.5. Tevens op 7 juli 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het vasthouden van de verzoekende partij in een welbepaalde plaats.

1.6. Verzoeker werd op 19 juli 2016 aan de Nederlandse autoriteiten overgedragen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3, 4, 5, 16, 17 en 18 van de Dublin-III verordening, van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en “(...) de formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden; (...)”.

Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

“(…)”

-Aangehaalde normen

Artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening (604/2013), en artikel 74/13 VW verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval, in bijzonderheid de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 4 van het Dublin-Verordening voorziet meerdere informatieplichten ten hoofde van de verwerende partij:

(...)”

Artikel 5 van de Dublin-Verordening:

(...)”

Het belang van deze informatie plicht wordt meermaals benadrukt in de Verordening:

(18) Er dient een persoonlijk onderhoud met de verzoeker plaats te vinden om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Zodra het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, moet de verzoeker

over de toepassing van deze verordening worden geïnformeerd, en ervan in kennis worden gesteld dat het onderhoud de verzoeker de mogelijkheid biedt om informatie te verstrekken over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten, om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is.

(5) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria.

Deze bepalingen, alsook artikel 6 EVRM, en het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht) verplichten de verwerende partij om zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooraleer een Dublin-beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven: « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328); « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671); «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Ierlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Verordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet" (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

-Ontwikkeling van de grieven

De aangehaalde rechtsnormen werden geschonden omdat:

- er werd aan verzoekende partij niet duidelijk gemaakt, vooraleer zij op de vragen van verwerende partij antwoordden, dat zij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden;
- er werd aan verzoekende partij gevraagd om zijn antwoorden kort te houden;
- verzoekende partij heeft geen kopie gekregen van zijn interview door verwerende partij;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd welke informatie pertinent zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd hoe zij bijkomende informatie konden verschaffen aan de verwerende partij;
- verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman;
- verzoekende partij kreeg de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer zij door verwerende partij ondervraagd werden;
- zijn rechten, in het kader van de Dublin-procedure, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; hij werd niet passend geïnformeerd;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat verzoeker niet over een eerlijke administratieve procedure beschikte, dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan, en dat verzoeker tot op heden in de onmogelijkheid is om zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit te oefenen.

De informatieplicht die op verwerende partij rust, net als het recht van verzoekende partij om geïnformeerd te worden, op een doeltreffende manier, werd ook duidelijk geschonden (o.a. art 4 en 5 Dublin-Verordening).

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview.

Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest, (zie *mutatis mutandis* EHRM, A.T. c Luxemburg, 9.04.2015)

In de bestreden beslissingen wordt trouwens gesteld:

"De betrokkene stelt geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht (...)"

Echter getuigt het medisch attest dd 26.05.2016, doorgestuurd op 27.05.2016, van het tegendeel.

Verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte.

Verwerende partij is niet zorgvuldig te werk gegaan: door niet alle relevante elementen in te zamelen vooraleer een beslissing te nemen, door verzoeker niet op een afdoende manier te informeren, en door het doorgestuurde medische document niet in rekening te hebben genomen.

De motivering is duidelijke niet passend.

Zou verwerende partij verzoekende partij deftig geïnformeerd hebben, en in de effectieve mogelijkheid had geplaats om haar standpunt te uiten, dan had verzoekende partij de volgende informatie meegedeeld, die van belang zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening (in bijzonderheid voor de toepassing van artikel 16, 17, en artikel 3, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing), i.e. het feit dat hij aan een ernstige immunologische ziekte.

Verzoekende partij had meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, indien verwerende partij het recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden had eerbiedigd.

Deze elementen zijn van aard een zekere invloed te hebben op de toepassing van de Dublin-Verordening (zie o.a. artikel 3, artikel 16, artikel 17).

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat in zijn recente rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Hof de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien ten voordeel van de asielzoeker. Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, eigen onderstreping):

51 Uit het voorgaande vloeit voort dat de Uniewetgever in het kader van verordening nr. 604/2013 niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheidscriteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast alsmede door hun een recht te verlenen op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit dat na de procedure eventueel wordt genomen.

52 Wat ten tweede de doelstellingen van verordening nr. 604/2013 betreft, blijkt uit overweging 9 ervan dat deze verordening weliswaar de uitgangspunten van verordening nr. 343/2003 bevestigt, maar tegelijkertijd beoogt verbeteringen aan te brengen waarvan de ervaring heeft geleerd dat zij nodig zijn, niet alleen om het Dublinsysteem effectiever te maken, maar tevens om asielzoekers beter te beschermen. Deze bescherming wordt met name verzekerd door de rechterlijke bescherming die hun wordt geboden.

53 Een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013 bedoelde rechtsmiddel, zou met name in de weg kunnen staan aan de verwezenlijking van die doelstelling, doordat aan de andere bij verordening nr. 604/2013 aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen. De in artikel 5 van deze verordening genoemde verplichtingen om asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, en om te verzekeren dat de asielzoekers toegang hebben tot de samenvattingen van de met dat doel gevoerde onderhouden, zouden hun nuttige werking kunnen verliezen indien zou zijn uitgesloten dat een onjuiste toepassing van deze criteria, waarbij in voorkomend geval geen rekening wordt gehouden met de door de asielzoekers verstrekte gegevens, door de rechter zou kunnen worden getoetst.

54 In deze context kan het aanwenden van een rechtsmiddel uit hoofde van verordening nr. 604/2013, zoals de advocaat-generaal in punt 74 van haar conclusie heeft opgemerkt, niet worden gelijkgesteld met „forum shopping”, dat het Dublinsysteem beoogt te voorkomen (arrest van 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punt 79). De rechter waarbij een dergelijk rechtsmiddel

wordt ingesteld, wordt immers niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze zijn toegepast.

(...)

56 Wat bovendien de in overweging 5 van die verordening genoemde doelstelling betreft om een methode vast te stellen waarmee snel kan worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is en waarmee de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet wordt ondermijnd, moet worden opgemerkt dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter ongetwijfeld de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen.

57 Evenwel heeft het Hof in de context van verordening nr. 343/2003 reeds geoordeeld dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, *Petrosian*, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 48). Deze vaststelling gaat a fortiori op voor verordening nr. 604/2013, daar de Uniewetgever bij deze verordening de procedurele waarborgen die in het kader van het Dublinsysteem aan asielzoekers worden geboden, aanzienlijk heeft verruimd.

HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-155/15:

26 Teneinde zich ervan te vergewissen dat het betwiste overdrachtsbesluit is genomen na een juiste toepassing van de in die verordening vastgelegde procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, moet de rechter waarbij een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit is ingesteld, de stellingen van een asielzoeker die aanvoert dat de regel in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van die verordening is geschonden, kunnen onderzoeken.

27 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 ervan, in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat de in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van deze verordening geformuleerde regel verkeerd is toegepast.

Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn:

CE nr 126157, 8.12.2013: "Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable;"

(...)"

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail op datum van 27 mei 2016 van de sociale dienst van het centrum waar verzoeker verbleef, mail die door de DVZ nadien intern werd doorgestuurd, met als bijlage een "Certificat d'interruption d'activité" op datum van 26 mei 2016.

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 18 van de Dublin-III verordening, van de artikelen 6 en 13 van het EVRM en van de artikelen 1 tot en met 4 en 47 van het Handvest. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: *"de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden"* (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting maar verzuimt uiteen te zetten op welke wijze bovenstaande bepalingen *in concreto* geschonden zouden zijn.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

(...)”

Artikel 71/3, § 3, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“(...

§ 3

Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

(...)”

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde na onderzoek vast dat de Nederlandse instanties aan verzoeker een visum hadden verstrekt, waardoor zij op grond van artikel 12.4 van de Dublin-III verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek en voor het feit dat verzoeker aan de Nederlandse autoriteiten zal worden overgedragen.

3.8. In zijn middel houdt verzoeker een uitgebreid theoretisch betoog over de Dublin-III verordening, over de artikelen 6 en 13 van het EVRM en over artikel 47 van het Handvest, maar hij betwist nergens de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris op grond waarvan de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk worden geacht voor de behandeling van de asielaanvraag.

3.9. Verzoeker stelt in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig zou hebben gehandeld door geen rekening te houden met het medische attest van 26 mei 2016, dat op 27 mei 2016 zou zijn doorgestuurd en waaruit moet blijken dat hij aan een ernstige immuunziekte lijdt. Verzoeker stelt dat, indien hij zou zijn bijgestaan door een raadsman en beter zijn geïnformeerd zijn omtrent de toepassing en de criteria van de Dublin-III verordening en van de manier waarop hij bijkomende informatie kon overmaken, hij de gemachtigde van de staatssecretaris hierover meer informatie had kunnen verschaffen, in het bijzonder met het oog op de toepassing van de artikelen 16 en 17 van de Dublin-III verordening en van artikel 3 van het EVRM.

3.10. De door verzoeker geschonden geachte artikelen 4 en 5 van de Dublin-III verordening betreffen *“het recht op informatie en het persoonlijk onderhoud”*. Het door verzoeker aangevoerde recht om gehoord te worden, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87) De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend in het kader van artikel 41 van het Handvest. Het hoorrecht dient eveneens door de Lidstaten te worden erkend in het kader van de artikelen 47 en 48 van het Handvest (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 82) Deze artikelen garanderen de eerbiediging van de rechten van de verdediging alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, waarbij het Hof van Justitie uitdrukkelijk heeft bepaald dat de rechten van de verdediging het recht om gehoord te worden omvatten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 32). Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht en in het kader van de artikelen 47 en 48 van het Handvest, dient door de overheden van alle lidstaten te worden geëerbiedigd wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86; zie ook artikel 51, lid 1, van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

3.11. De Raad stelt vast dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij niet zou zijn gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 10 maart 2016 werd onderworpen aan een zogeheten ‘Dublin-interview’, waarbij hij zijn verklaringen ondertekende. Geen enkele bepaling van de Dublin-III verordening schrijft voor dat de asielzoeker in het kader van het zogeheten ‘Dublin-interview’ het recht op bijstand van een advocaat zou kunnen afdwingen zoals de ‘Salduz-doctrine’ voorschrijft in het kader van een (politie-)verhoor. Bij zijn Dublin-interview werd aan verzoeker gevraagd of er specifieke redenen waren waarom hij in België een asielaanvraag wou indienen en of hij bezwaren zou hebben bij een overdracht naar Kroatië (Dublin-interview, 10 maart 2016, vragen 31-33). Tevens werd hem gevraagd hoe zijn gezondheidstoestand was (Dublin-interview, vraag 32), waarop verzoeker *“Goed”* antwoordde en verder niks meedeelde. Het feit dat verzoeker naliet om specifiek melding te maken van zijn beweerde immuunziekte, kan niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris verweten worden en kan niet als een gebrek in de bestreden beslissing worden beschouwd.

3.12. In het administratief dossier bevindt zich een e-mail met bijgevoegd *“Certificat d'interruption d'activité”* d.d. 26 mei 2016, dat verzoeker thans tevens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Uit dit *“Certificat d'interruption d'activité”* blijkt enkel dat verzoeker zich omwille van *“maladie”* niet kan begeven naar de DVZ en dit van 26 mei 2016 tot 26 juni 2016, maar hierin wordt nergens nader gespecificeerd welke aandoening verzoeker zou hebben. Uit dit attest kan bijgevolg helemaal niet worden afgeleid dat verzoeker aan een ernstige ‘immunologische’ ziekte zou lijden, zoals hij in zijn middel beweert.

3.13. In het licht van wat voorafgaat acht de Raad het geenszins onzorgvuldig van de gemachtigde van de staatssecretaris om in de bestreden beslissing het volgende te stellen: *“(…) De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Nederlandse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. (...)”*. Ten overvloede wijst de Raad op het *“MEDISCH ATTEST INTAKE EN VERBLIJF”* van 8 juli 2016, opgemaakt door de medische dienst van het gesloten centrum waar

verzoeker verbleef, waarin wordt gesteld dat verzoeker geschikt was om in het centrum te verblijven en waarin nergens melding wordt gemaakt van een aandoening. In het document “*GESCHIKT OM TE VLIEGEN*” van 18 juli 2016 zijn de tabellen, waarin kan aangegeven worden of verzoeker enige medicatie bij zich heeft, moet en mag nemen, doorgehaald.

3.14. Waar verzoeker stelt dat, indien hij beter op de hoogte zou zijn gebracht van de criteria van de Dublin-III verordening, hij de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte had kunnen brengen van zijn immuunziekte en dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de toepassing van de Dublin-III verordening, wijst de Raad erop dat verzoeker ook op heden geen enkel begin van bewijs aanbrengt van de immuunziekte waaraan hij beweert te lijden. Er kan bijgevolg ook niet worden ingezien hoe hij de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte had kunnen brengen van zijn aandoening indien hij beter op de hoogte zou zijn geweest van de procedure. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging van de bestreden beslissing dat er “(...) *geen aanwijzingen [zijn] dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. (...)*”

3.15. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde bepalingen van de Dublin-III verordening, noch van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en “*het recht op een eerlijke administratieve procedure.*”

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN